

ด่วนที่สุด

ที่ อส ๐๐๐๗(พก)/ว ๒๖๑

สำนักงานอัยการสูงสุด
อาคารราชบุรีดิเรกฤทธิ์
ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติฯ
ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง
เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐

๘ ตุลาคม ๒๕๕๗

- เรื่อง แจ้งประกาศกระทรวงสาธารณสุข และมาตรการดำเนินงานเฝ้าระวังโรคติดต่อไวรัสอีโบล่า
- เรียน ที่ปรึกษาสำนักงานอัยการสูงสุด รองอัยการสูงสุด ผู้ตรวจการอัยการ อธิบดีอัยการ อธิบดีอัยการภาค อัยการพิเศษฝ่าย เลขานุการอัยการสูงสุด อัยการจังหวัด ผู้อำนวยการสำนักงานกิจการและโครงการ ในพระดำริพระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา และผู้อำนวยการสำนักงาน
- สิ่งที่ส่งมาด้วย (๑) สำเนาประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่อและอาการสำคัญ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๗ ประกาศราชกิจจานุเบกษา หน้า ๑ เล่ม ๑๓๑ ตอนพิเศษ ๑๕๔ ง วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๗ จำนวน ๑ แผ่น
- (๒) สำเนาประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่อต้องแจ้งความ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๗ ประกาศราชกิจจานุเบกษา หน้า ๒ เล่ม ๑๓๑ ตอนพิเศษ ๑๕๔ ง วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๗ จำนวน ๑ แผ่น
- (๓) สำเนาประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่ออันตราย ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๗ ประกาศราชกิจจานุเบกษา หน้า ๓ เล่ม ๑๓๑ ตอนพิเศษ ๑๕๔ ง วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๗ จำนวน ๑ แผ่น
- (๔) สำเนาพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยกระทรวงสาธารณสุขได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ สธ ๐๔๒๒.๑/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๗ แจ้งสำนักงานอัยการสูงสุดว่า ด้วยองค์การอนามัยโลก ได้ประกาศให้การระบาดของโรคติดต่อไวรัสอีโบล่า (Ebola virus disease – EVD) ในประเทศแถบแอฟริกา ได้แก่ สาธารณรัฐกินี สาธารณรัฐเซียร์ราลีโอน สาธารณรัฐไลบีเรียและเมืองลากอส สหพันธ์สาธารณรัฐไนจีเรีย เป็นภาวะฉุกเฉินด้านสาธารณสุขระหว่างประเทศ กระทรวงสาธารณสุขจึงออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข เมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๗ จำนวน ๓ ฉบับ ได้แก่ ประกาศให้โรคติดต่อไวรัสอีโบล่าเป็นโรคติดต่อที่ต้องแจ้งความเป็นโรคติดต่ออันตราย ซึ่งได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๗ โดยมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป

ในกรณีที่มีการจัดประชุมระดับนานาชาติ กระทรวงสาธารณสุขได้ขอความร่วมมือทุกกระทรวง ทบวง กรม ให้ประชาสัมพันธ์ให้ผู้เข้าร่วมประชุมที่เดินทางมาจากพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากโรคติดต่อไวรัสอีโบล่า ตามที่ระบุไว้ในรายงานระบาดวิทยาประจำสัปดาห์ขององค์การอนามัยโลกในช่วงเวลา ๒๑ วัน นับจากวันที่ ออกจากพื้นที่ดังกล่าว ทราบมาตรการดำเนินการเฝ้าระวังป้องกันโรค โดยให้รายงานตัวและกรอกข้อมูลที่เป็นจริง

ในแบบฟอร์ม...

ในแบบฟอร์มคำถามสุขภาพ (ต.๘) และส่งแบบฟอร์มให้กับเจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำตำบลควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ ก่อนผ่านพิธีการตรวจคนเข้าเมือง รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๑) - (๕)

จึงเรียนมาเพื่อทราบ และประกอบการพิจารณาในการปฏิบัติราชการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายมนัส สุขสวัสดิ์)

รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทน

อัยการสูงสุด

สำนักงานวิชาการ

สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายพัฒนากฎหมาย

โทร./โทรสาร ๐-๒๑๔๓-๙๔๙๑

E-mail : dlaw@ago.go.th

ประกาศกระทรวงสาธารณสุข
เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่อและอาการสำคัญ

ตามที่กระทรวงสาธารณสุขได้มีประกาศลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ และประกาศ
ลงวันที่ ๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๒ กำหนดชื่อโรคติดต่อและอาการสำคัญ จำนวน ๔๔ โรค นั้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขจึงออกประกาศเพิ่มเติมชื่อโรคติดต่อและอาการสำคัญ ดังนี้

“๕๐. โรคติดเชื้อไวรัสอีโบล่า (Ebola virus disease - EVD) มีอาการไข้ อ่อนเพลีย ปวดกล้ามเนื้อ
ปวดศีรษะ และเจ็บคอ ตามด้วยอาการอาเจียน ท้องเสีย และมีผื่นขึ้น ในรายที่มีอาการรุนแรงจะพบว่า
มีตับวายหรือไตวาย ในบางรายจะมีเลือดออกทั้งในอวัยวะภายในและภายนอก จนกระทั่งเสียชีวิตในที่สุด
ส่วนใหญ่มักมีประวัติสัมผัสกับผู้ป่วยหรือสัตว์ป่วยหรือตายด้วยโรคติดเชื้อไวรัสอีโบล่า (Ebola virus
disease - EVD)”

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

ณรงค์ สหเมธาพัฒน์

ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ปฏิบัติราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข

ประกาศกระทรวงสาธารณสุข
เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่อต้องแจ้งความ

ตามที่กระทรวงสาธารณสุขได้มีประกาศลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกาศลงวันที่ ๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๒ และประกาศลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๒ กำหนดชื่อโรคติดต่อต้องแจ้งความ จำนวน ๒๐ โรค นั้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขจึงออกประกาศเพิ่มเติมชื่อโรคติดต่อต้องแจ้งความ ดังนี้

“๒๑. โรคติดต่อเชื้อไวรัสอีโบล่า (Ebola virus disease - EVD)”

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

ณรงค์ สหเมธาพัฒน์

ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ปฏิบัติราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข

ประกาศกระทรวงสาธารณสุข

เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่ออันตราย

ตามที่กระทรวงสาธารณสุขได้มีประกาศลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๔ และประกาศ
ลงวันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๖ กำหนดชื่อโรคติดต่ออันตราย จำนวน ๕ โรค นั้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ
พ.ศ. ๒๕๒๓ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขจึงออกประกาศเพิ่มเติมชื่อโรคติดต่ออันตราย ดังนี้

“๖. โรคติดต่อไวรัสอีโบล่า (Ebola virus disease - EVD)”

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

ณรงค์ สหเมธาพัฒน์

ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ปฏิบัติราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข

พระราชบัญญัติ

โรคติดต่อ

พ.ศ. ๒๕๒๓

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๓

เป็นปีที่ ๓๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรรวบรวมและปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมโรคติดต่อเสียใหม่ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓”

ฉบับพิเศษ หน้า ๒

เล่ม ๘๗ ตอนที่ ๕๒ ราชกิจจานุเบกษา ๓ เมษายน ๒๕๒๓

มาตรา ๒ พระราชบัญญัติ^๕ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

- (๑) พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พุทธศักราช ๒๔๗๗
- (๒) พระราชบัญญัติโรคติดต่อ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๘
- (๓) พระราชบัญญัติโรคติดต่อ (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๒
- (๔) พระราชบัญญัติไข้มัน พุทธศักราช ๒๔๘๕
- (๕) พระราชบัญญัติโรคเรื้อน พุทธศักราช ๒๔๘๖

บรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัติ^๕ หรือขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัติ^๕ นี้ ให้ใช้พระราชบัญญัติ^๕ แทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัติ^๕

(๑) “โรคติดต่อ” หมายความว่า โรคซึ่งรัฐมนตรีประกาศตามมาตรา ๕ ให้เป็นโรคติดต่อ และให้หมายความรวมถึงโรคซึ่งรัฐมนตรีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศตามมาตรา ๖ วรรคสอง ให้เป็นโรคติดต่อด้วย

(๒) “โรคติดต่ออันตราย” หมายความว่า โรคติดต่อซึ่งรัฐมนตรีประกาศตามมาตรา ๕ ให้เป็นโรคติดต่ออันตราย

(๓) “โรคติดต่อต้องแจ้งความ” หมายความว่า โรคติดต่อซึ่งรัฐมนตรีประกาศตามมาตรา ๕ ให้เป็นโรคติดต่อต้องแจ้งความ และให้หมายความรวมถึงโรคติดต่อตามมาตรา ๕ ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศตามมาตรา ๖ วรรคหนึ่ง หรือโรคซึ่งรัฐมนตรีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศตามมาตรา ๖ วรรคสอง ให้เป็นโรคติดต่อต้องแจ้งความด้วย

(๔) “พาหะ” หมายความว่า คนหรือสัตว์ซึ่งไม่มีอาการของโรคติดต่อปรากฏ แต่ร่างกายมีเชื้อโรคนั้นซึ่งอาจติดต่อถึงผู้อื่นได้

(๕) “ผู้สัมผัสโรค” หมายความว่า คนซึ่งได้เข้าใกล้ชิดคน สัตว์ หรือสิ่งของติดโรค จนเชื้อโรคนั้นอาจติดต่อถึงผู้อื่นได้

(๖) “ระยะฟักตัวของโรค” หมายความว่า ระยะเวลาตั้งแต่เชื้อโรคเข้าสู่ร่างกาย จนถึงเวลาที่ผู้ติดโรคแสดงอาการบวชของโรคนั้น

(๗) “ระยะติดต่อของโรค” หมายความว่า ระยะเวลาที่เชื้อโรคสามารถจะแพร่จากคนหรือสัตว์ที่มีเชื้อโรคไปยังผู้อื่นได้ โดยทางตรงหรือทางอ้อม

(๘) “แยกกัก” หมายความว่า การแยกผู้สัมผัสโรคหรือพาหะ ออกไว้ต่างหากจากผู้อื่นในที่เอกเทศ และตามภาวะอันจะป้องกันมิให้เชื้อโรคแพร่หลาย โดยทางตรงหรือทางอ้อมไปยังผู้ซึ่งอาจได้รับเชื้อโรคนั้น ๆ ได้ จนกว่าจะพ้นระยะติดต่อของโรค

ฉบับพิเศษ หน้า ๔

เล่ม ๕๓ ตอนที่ ๕๒

ราชกิจจานุเบกษา

๓ เมษายน ๒๕๒๓

(๘) “กักกัน” หมายความว่า การควบคุมผู้สัมผัสโรคหรือพาหะ ให้อยู่ในที่แยกเทศจนกว่าจะพ้นระยะฟักตัวของโรคใดๆ หรือจนกว่าจะพ้นความเป็นพาหะ

(๑๐) “คู่วิวสังเกต” หมายความว่า การควบคุมดูแลผู้สัมผัสโรคหรือพาหะ โดยไม่กักกัน และอาจจะอนุญาตให้ผ่านไปมาในที่ใด ๆ ก็ได้ โดยมีเงื่อนไขว่าเมื่อไปถึงท้องที่ใดที่กำหนดไว้ ผู้เบต้องแสดงตัวต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำท้องที่นั้น เพื่อรับการตรวจในทางแพทย์

(๑๑) “เขตติดโรค” หมายความว่า ท้องที่หนึ่งท้องที่ใด ในหรือนอกราชอาณาจักรที่โรคติดต่อเกิดขึ้น ตามที่รัฐมนตรีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศในท้องที่นั้นๆ เป็นเขตติดโรค

(๑๒) “พาหะ” หมายความว่า ยาน สัตว์ หรือวัตถุซึ่งใช้ในการขนส่งคน สัตว์ หรือสิ่งของ ทางบก ทางน้ำ หรือทางอากาศ

(๑๓) “เจ้าของพาหะ” หมายความว่า ความรวมถึง ตัวแทนเจ้าของ ผู้เช่า ตัวแทนผู้เช่าหรือผู้ครอบครอง

(๑๔) “ผู้ควบคุมพาหะ” หมายความว่า ผู้รับผิดชอบในการควบคุมพาหะ

(๑๕) “ผู้เดินทาง” หมายความว่า คนซึ่งเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักร รวมทั้งผู้ควบคุมพาหะและคนประจำพาหะ

(๑๖) “การสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค” หมายความว่า การกระทำทางการแพทย์โดยวิธีใด ๆ ก็ตาม ต่อคนหรือสัตว์เพื่อให้คนหรือสัตว์นั้นเกิดอำนาจต้านทานโรค

ฉบับพิเศษ หน้า ๕

เล่ม ๘๗ ตอนที่ ๕๒

ราชกิจจานุเบกษา

๓ เมษายน ๒๕๒๓

(๑๗) “ที่เอกเทศ” หมายความว่า ที่ใด ๆ ซึ่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขกำหนดให้เป็นแห่งสำหรับแยกกัก หรือกักกันคน หรือสัตว์ป่วย หรือมีเหตุสงสัยว่าป่วยด้วยโรคติดต่อใด ๆ เพื่อป้องกัน และควบคุมมิให้โรคนั้นแพร่หลาย

(๑๘) “เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่หน้าที่ตรวจตรา ดูแล และรับผิดชอบ ในการสาธารณสุขโดยทั่วไป หรือเฉพาะในท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง

(๑๙) “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

(๒๐) “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ โรคใดจะเป็นโรคติดต่อ โรคติดต่ออันตราย หรือโรคติดต่อต้องแจ้งความ ให้รัฐมนตรีประกาศชื่อและอาการสำคัญของโรคไว้ในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๖ ในกรณีจำเป็นและสมควรให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจประกาศกำหนดให้โรคติดต่อซึ่งรัฐมนตรีประกาศตามมาตรา ๕ เป็นโรคติดต่อต้องแจ้งความเฉพาะในเขตของตน

ในกรณีที่ตรวจพบหรือมีเหตุสงสัยว่าโรคใด โรคหนึ่งอันมิใช่โรคติดต่อที่ได้มีประกาศตามมาตรา ๕ เป็นโรคซึ่งอาจติดต่อแพร่หลายเป็นอันตรายแก่ประชาชนได้ ให้รัฐมนตรีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดเฉพาะในเขต

ฉบับพิเศษ หน้า ๖

เล่ม ๙๗ ตอนที่ ๕๒

ราชกิจจานุเบกษา

๓ เมษายน ๒๕๒๓

ของตน มีอำนาจประกาศระบุนข้อและอาการสำคัญของโรคนี้ให้เป็นที่โรคติดต่อหรือโรคติดต่อต้องแจ้งความ

มาตรา ๓ ในกรณีที่มีโรคติดต่ออันตราย หรือ โรคติดต่อต้องแจ้งความเกิดขึ้น หรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีโรคติดต่อดังกล่าวเกิดขึ้น ให้บุคคลตั้งต่อไปแจ้งต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่

(๑) ในกรณีการป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีการป่วย โดยโรคติดต่อดังกล่าวเกิดขึ้นในบ้าน ให้เจ้าหน้าที่ของเจ้าบ้าน หรือของผู้อยู่ควบคุมดูแลบ้าน หรือของแพทย์ผู้ทำการรักษาพยาบาล

(๒) ในกรณีการป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีการป่วย ด้วยโรคติดต่อดังกล่าวเกิดขึ้นในสถานพยาบาล ให้เจ้าหน้าที่ของผู้อยู่รับผิดชอบในสถานพยาบาลนั้น

(๓) ในกรณีที่ได้มีการแจ้งสูตรทางแพทย์ตรวจพบว่า อาจมีเชื้ออันเป็นเหตุของโรคติดต่อดังกล่าว ให้เจ้าหน้าที่ของผู้อยู่แจ้งสูตรทางแพทย์ หรือของผู้อยู่รับผิดชอบในสถานที่ได้มีการแจ้งสูตรทางแพทย์นั้น

หลักเกณฑ์ และวิธีการแจ้งตามวรรคหนึ่งให้แจ้งไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๔ เมื่อปรากฏแก่เจ้าพนักงานสาธารณสุขว่าได้เกิด หรือ มีเหตุสงสัยว่า ได้เกิดโรคติดต่ออันตรายอย่างใดเกิดขึ้นในบ้าน โรงเรือน สถานที่ หรือพาหนะใด ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจที่จะดำเนินการเอง ประกาศหรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้อยู่ใดดำเนินการดังต่อไปนี้ได้

(๑) ให้คนหรือสัตว์ซึ่งป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าป่วย เป็นโรคติดต่ออันตราย เป็นผู้สัมผัสโรค หรือเป็นพาหะของโรคติดต่อ อันตราย มารับการตรวจ การชันสูตรทางแพทย์ หรือการรักษา หรือ คุมไว้มัสเกิด ณ สถานที่ซึ่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขกำหนด

ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขเห็นว่า คนซึ่งป่วย หรือมีเหตุสงสัยว่าป่วยเป็นโรคอยู่ในภาวะซึ่งอาจเป็นเหตุให้เชื้อโรค แพร่หลายจนเป็นอันตรายร้ายแรงแก่ประชาชนได้ ให้มีอำนาจแยกกักผู้นั้น ไปรับการรักษาในสถานพยาบาลหรือในที่เอกเทศ จนกว่าจะได้รับการตรวจ และการชันสูตรทางแพทย์ว่าพ้นระยะติดต่อของโรคหรือหมดเหตุสงสัย

(๒) กักกันหรือคุมไว้มัสเกิดซึ่งคนหรือสัตว์ซึ่งเป็น หรือมีเหตุสงสัยว่าเป็นผู้สัมผัสโรคหรือพาหะ

(๓) ให้คนหรือสัตว์รับการป้องกัน ตามวัน เวลา และสถานที่ซึ่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขกำหนด

(๔) ดำเนินการหรือให้เจ้าของหรือผู้อยู่ในบ้าน โรงเรือน สถานที่ หรือพาหนะใดที่โรคติดต่ออันตรายได้เกิดขึ้นจัดการ กำจัดความติดโรคหรือทำลายสิ่งใด ๆ หรือสัตว์ที่มีเหตุเชื่อได้ว่าเป็นสิ่ง ติดโรค จนกว่าเจ้าพนักงานสาธารณสุขจะเห็นว่าปราศจากความติดโรค และได้ถอนคำสั่งนั้นแล้ว

(๕) ดำเนินการหรือให้เจ้าของหรือผู้อยู่ในบ้าน โรงเรือน สถานที่ หรือพาหนะใดที่โรคติดต่ออันตรายได้เกิดขึ้น จัดการ

ฉก.พิเศษ หน้า ๘

เล่ม ๘๖ ตอนที่ ๕๒

ราชกิจจานุเบกษา

๓ เมษายน ๒๕๒๓

แก้ไข ปรับปรุงการสุขาภิบาล หรือรอกอนส่งที่ไม่ถูกสุขลักษณะ หรือ
จัดใหม่ขึ้นใหม่ให้ถูกสุขลักษณะ

(๖) ให้นำศพหรือซากสัตว์ซึ่งปรากฏหรือมีเหตุสงสัย
ว่าตายด้วยโรคติดต่ออันตรายไปรับการตรวจ หรือจัดการทางแพทย์ หรือ
จัดการแก่ศพหรือซากสัตว์นั้นด้วยประการอื่นใด เพื่อป้องกันการแพร่หลาย
ของโรค

(๗) ดำเนินการหรือกำหนดให้ปฏิบัติการเพื่อ
ป้องกัน กำจัด สัตว์หรือแมลง หรือตัวอ่อนของแมลงที่เป็นเหตุให้เกิดโรค

(๘) ดำเนินการหรือกำหนดให้ปฏิบัติในการ ทำ
ประกอบ ปรุง จับตุง บรรจุ เก็บ สะสม จำหน่ายอาหาร น้ำแข็ง
เครื่องดื่มหรือน้ำเพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค

(๙) จัดหาและให้เครื่องอุปโภคบริโภค รวมทั้ง
เวชภัณฑ์หรือเคมีภัณฑ์ เพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค

(๑๐) จัดหาฆ่าที่ถูกสุขลักษณะไว้ในบ้าน โรงเรือน
สถานที่ หรือพาหนะ

(๑๑) ห้ามกระทำการใดๆ อันน่าจะเป็เหตุให้เกิด
ภาวะไม่ถูกสุขลักษณะแก่ถนนหนทาง บ้าน โรงเรือน สถานที่ พาหนะ
หรือที่สาธารณะอื่นใด

(๑๒) ห้ามกระทำการใดๆ อันอาจจะเป็เหตุให้โรค
แพร่หลาย

ฉบับพิเศษ หน้า ๕

เล่ม ๕๗ ตอนที่ ๕๒

ราชกิจจานุเบกษา

๓ เมษายน ๒๕๒๒

มาตรา ๕ ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขได้ออกคำสั่ง
ประกาศตามมาตรา ๘ ให้ปิดประกาศนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ
สถานที่แยกกัก สถานที่กักกัน บ้าน โรงเรือน สถานที่หรือพาหนะ
ที่ผู้voyอาศัยหรือพักอยู่ และหรือบริเวณที่ใกล้เคียง ตลอดเวลาที่คำสั่ง
ตามประกาศนั้นยังคงใช้บังคับอยู่ ห้ามผู้ใดนอกจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข
เข้าไปในหรือออกจากสถานที่แยกกัก สถานที่กักกัน บ้าน โรงเรือน
สถานที่หรือพาหนะ ที่ผู้voyอาศัยหรือพักอยู่ หรือย้ายสิ่งของใดๆ ออก
จากที่นั้น เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข

มาตรา ๑๐ เมื่อมีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้นหรือน่าจะเกิดขึ้นใน
ท้องถิ่นใด รัฐมนตรีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดเฉพาะในเขตของตน มีอำนาจ
ประกาศโดยระบอบข้อและอาการสำคัญของโรค ตำบล หมู่บ้านหรือสถานที่
ใดเป็นเขตติดโรค และจะกำหนดปริมาณเขตโดยรอบไว้เป็นเขตติดโรค
ด้วยก็ได้

เมื่อได้มีประกาศดังกล่าวแล้ว ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจ
ดำเนินการเอง ประกาศหรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ใดดำเนินการใด ๆ
ในเขตหรือในบริเวณปริมาณเขตนั้น ดังต่อไปนี้

(๑) ปฏิบัติการใด ๆ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๘

(๒) ห้ามผู้ใดเข้าไปในหรือออกจากเขตติดโรค หรือ

ที่ออกเทศ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข

(๓) เข้าไปในบ้าน โรงเรือน สถานที่ หรือพาหนะ
ใด ที่เกิดหรือมีเหตุสงสัยว่าเกิดโรคได้ โดยมีต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า
แต่ต้องกระทำในภาวะอันสมควร

(๔) รอคอย ทำลาย หรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงตามความจำเป็น ซิงบ่าม โรงเรือน สิ่งปลูกสร้าง สถานที่ พาหนะ หรือสิ่งของใด ๆ เพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค

(๕) ปิดตลาด โรงมหรสพ สถานศึกษา สถานที่ประกอบหรือจำหน่ายอาหาร สถานที่ผลิตหรือจำหน่ายเครื่องดื่ม โรงงาน สถานชุมนุมชน หรือสถานที่อื่นใดไว้ชั่วคราวตามที่เห็นสมควรเพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค

(๖) ห้ามคนชงมวยหรือมเหตสงสัยว่าบวยเป็นโรคติดต่ออันตราย ประกอบอาชีพใด ๆ หรือเข้าไปในสถานศึกษา สถานที่ชุมนุมชน หรือสถานที่อื่นใด เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข

เมื่อโรคติดต่ออันตรายที่เกิดขึ้นสงบลงแล้ว และรัฐมนตรีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นแจ้งการสมควรก็ให้ถอนประกาศนั้น

มาตรา ๑๑ เมื่อโรคติดต่อต้องแจ้งความเกิดขึ้นในบ้าน โรงเรือน สถานที่ พาหนะ หรือห้องที่ใด ถ้าเจ้าพนักงานสาธารณสุขเห็นว่าโรคติดต่อดังกล่าวจะระบาดต่อไป ในอันอาจปฏิบัติการใด ๆ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๘ และมาตรา ๑๐ ได้ โดยอนุโลม

มาตรา ๑๒ เพื่อป้องกันมิให้โรคติดต่อใดเกิดหรือแพร่หลาย ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้บุคคลต้องได้รับการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค

เมื่อได้มีประกาศตามวรรคหนึ่งแล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจประกาศกำหนดให้บุคคลใดได้รับการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค ณ เวลาและสถานที่ซึ่งจะได้กำหนดไว้ในประกาศนั้น

มาตรา ๑๓ ในการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ ให้ช่องทางและด่านตรวจคนเข้าเมืองตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองเป็นด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ เมื่อมีเหตุอันสมควรให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศมีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะแจ้งกำหนดวัน เวลา และสถานที่พาหนะนั้นๆ จะเข้ามาถึงท่าอากาศยานท่าเรือ หรือท่าขนส่งทางบก ต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ ตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๒) ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะที่เข้ามาในราชอาณาจักรยื่นเอกสารต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ ตามแบบและวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๓) ห้ามผู้ใดนำพาหนะอื่นใดเข้าเทียบพาหนะที่เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งยังไม่ได้รับการตรวจจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข และห้ามผู้ใดเข้าไปในหรือออกจากพาหนะนั้น เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ

(๔) เข้าไปในพาหนะและตรวจผู้เดินทาง สิ่งของ หรือสัตว์ที่มากับพาหนะ ตรวจตราและควบคุมให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะแก้ไขการสุขาภิบาลของพาหนะให้ถูกสุขลักษณะ รวมทั้งกำจัดสิ่งอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพในพาหนะ ในกรณีนี้ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะอำนวยความสะดวกแก่เจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ

(๕) ห้ามเจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะนำผู้เดินทางซึ่งไม่ได้รับการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรคตามที่รัฐมนตรีประกาศเข้ามาในราชอาณาจักร

(๖) ตรวจตรา ควบคุม ให้ผู้จำหน่ายที่รับผิดชอบ ท่าอากาศยาน ท่าเรือ หรือท่าขนส่งทางบก แก้ไขการสุขาภิบาลให้ถูกสุขลักษณะ รวมทั้งกำจัดสิ่งอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพในสถานที่และบริเวณดังกล่าว

(๗) ตรวจตรา ควบคุม ให้ผู้จำหน่ายที่รับผิดชอบ ท่าอากาศยาน ท่าเรือ หรือท่าขนส่งทางบก ทำการควบคุม กำจัดยุง และพาหะนำโรค ในสถานที่และบริเวณรอบท่าอากาศยาน ท่าเรือ หรือท่าขนส่งทางบก ในรัศมีสี่ร้อยเมตร ในกรณีนี้ให้เจ้าของหรือผู้อยู่ในบ้าน โรงเรือน หรือสถานที่ในบริเวณดังกล่าวอำนวยความสะดวกในการควบคุม กำจัดยุงและพาหะนำโรค

(๘) ตรวจตรา ควบคุมการสุขาภิบาลเกี่ยวกับอาหาร น้ำแข็ง เครื่องดื่มหรือน้ำ ให้ผู้จำหน่ายที่รับผิดชอบสถานที่ ทำ ประกอบปรุง จับตอง บรรจุ เก็บ สะสม จำหน่ายอาหาร น้ำแข็ง เครื่องดื่ม

หรือนำหน้าเข้าไป หรือจะนำเข้าไปในบริเวณท่าอากาศยาน ท่าเรือ หรือ
ท่าขนส่งทางบก ให้ถูกสุขลักษณะ หรือแก้ไขการสุขาภิบาลเกี่ยวกับอาหาร
น้ำแข็ง เครื่องดื่มหรือน้ำ ตลอดจนสถานที่ดังกล่าวให้ถูกสุขลักษณะ

มาตรา ๑๔ เมื่อมีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้นในท้องที่หรือเมืองท่า
ใดในต่างประเทศ ให้รัฐมนตรีหรือผู้ซึ่งรัฐมนตรีมอบหมายมีอำนาจประกาศ
ให้ท้องที่หรือเมืองท่านั้นเป็นเขตติดโรค เมื่อได้ประกาศแล้วให้เจ้าพนักงาน
สาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศมีอำนาจดำเนินการ
การเอง หรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะ
ที่เข้ามาในราชอาณาจักรจากท้องที่หรือเมืองท่านั้น ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการหรือกำหนดให้ปฏิบัติการใด ๆ เพื่อ
กำจัดความติดโรค และเพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค

(๒) จัดให้พาหนะจอดอยู่ ณ สถานที่ที่กำหนดให้
จนกว่าเจ้าพนักงานสาธารณสุขจะอนุญาตให้ไปได้

(๓) ให้ผู้เดินทางซึ่งมากับพาหนะนั้นรับการตรวจ
ในทางแพทย์ และอาจให้แยกกัก กักกัน คุมไว้สังเกต หรือรับการสร้าง
เสริมภูมิคุ้มกันโรค ณ สถานที่ที่กำหนดให้

(๔) ห้ามผู้ใดเข้าไปในหรือออกจากพาหนะนั้น หรือ
ที่เอกเทศ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข

(๕) ห้ามผู้ใดนำเครื่องอุปโภคบริโภค น้ำดื่ม หรือ
น้ำใช้ซึ่งปนหรือมีเหตุสงสัยว่าเป็นสิ่งติดโรคเข้าไปในหรือออกจากพาหนะ
นั้น เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๔

เล่ม ๘๗ ตอนที่ ๕๒

ราชกิจจานุเบกษา

๓ เมษายน ๒๕๒๓

มาตรา ๑๕ ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการขนส่งผู้เดินทางซึ่งมากับพาหนะนั้น เพื่อแยกกัก กักกัน คุมไว้สังเกต หรือรับการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค ตลอดจนค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงดู การรักษาพยาบาล การป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ

มาตรา ๑๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขได้ออกคำสั่งให้ผู้ใดดำเนินการตามมาตรา ๘ (๔) (๕) (๖) หรือ (๗) มาตรา ๑๐ (๔) มาตรา ๑๓ (๔) (๖) (๗) หรือ (๘) หรือมาตรา ๑๔ (๑) (๒) หรือ (๓) แล้ว ผู้นั้นละเลยไม่ดำเนินการตามคำสั่งภายในเวลาที่กำหนด เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจดำเนินการแทนได้ โดยให้ผู้นั้นชดใช้ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการนั้นตามจำนวนที่จ่ายจริง ทั้งนี้ ตามระเบียบที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

มาตรา ๑๗ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๗ หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามประกาศหรือคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามมาตรา ๘ (๑) (๒) (๓) (๗) (๘) (๙) (๑๐) (๑๑) หรือ (๑๒) มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ (๕) หรือไม่ให้ความสะดวกแก่เจ้าพนักงานสาธารณสุขตามมาตรา ๑๓ (๔) หรือ (๗) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

มาตรา ๑๘ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามประกาศหรือคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุข ตามมาตรา ๘ (๔) (๕) หรือ (๖) มาตรา ๘ มาตรา ๑๐ หรือมาตรา ๑๔ (๓) หรือ (๔) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๙ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามประกาศของผู้ว่าราชการจังหวัดตามมาตรา ๑๒ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

มาตรา ๒๐ เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะผู้ใดไม่ปฏิบัติ
ตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามมาตรา ๑๔ (๒) ต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๑ ให้บรรดากฎกระทรวง ประกาศ และคำสั่งที่ออก
ตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พุทธศักราช ๒๔๗๗ พระราชบัญญัติโรค
ติดต่อ (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๒ พระราชบัญญัติไข้จับสั่น
พุทศักราช ๒๔๘๕ และพระราชบัญญัติโรคเรื้อน พุทธศักราช ๒๔๘๖
ซึ่งใช้บังคับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษายังคง
ใช้บังคับต่อไปได้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติในพระราชบัญญัตินี้
จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ประกาศ และคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้
ใช้บังคับ

มาตรา ๒๒ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขรักษาการตาม
พระราชบัญญัตินี้ กับให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ ออกกฎกระทรวง
และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้
บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ป. ดิถสุตานนท์

นายกรัฐมนตรี

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๖

เล่ม ๕๗ ตอนที่ ๕๒

ราชกิจจานุเบกษา

๓ เมษายน ๒๕๒๓

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พุทธศักราช ๒๕๑๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติโรคติดต่อ (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๑๒ พระราชบัญญัติใช้ฉบับอื่น พุทธศักราช ๒๕๑๕ และพระราชบัญญัติโรคเรื้อน พุทธศักราช ๒๕๑๖ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนี้ มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมและป้องกันโรคติดต่อยังไม่รัดกุมและเหมาะสมกับสภาวะการณปัจจุบัน สมควรที่จะได้มีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายดังกล่าวเสียใหม่โดยรวมเป็นพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติฉบับนี้

แก้คำผิด

พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ เล่ม ๘๗ ตอนที่ ๕๒ วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๒๓ หน้า ๔ บรรทัดที่ ๑๑ คำว่า “ผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศในท้องถิ่น ๆ เป็นเขตติดต่อโรค” ให้แก้เป็น “ผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศให้ท้องถิ่น ๆ เป็นเขตติดต่อโรค”

ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง ให้นำทหารรับราชการ ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ เล่ม ๘๘ ตอนที่ ๑๕๗ วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๒๔ หน้า ๖ บรรทัดที่ ๑๑ คำว่า “๔. พลอากาศโท สรรเสริญ วานิชย์” ให้แก้เป็น “๔. พลอากาศโท สรรเสริญ วานิชย์”

แจ้งความสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง พระราชทานเหรียญชัยสมรภูมิ ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เล่ม ๘๒ ตอนที่ ๘๗ วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๐๘ หน้า ๑๒๓๓ บรรทัดที่ ๑๗ คำว่า “เจ้าสีบตำรวจ เสวก ศรีสวัสดิ์” ให้แก้เป็น “เจ้าสีบตำรวจ เสวก ศรีสวัสดิ์”

เล่ม ๘๕ ตอนที่ ๑๒๘ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๑๕ หน้า ๖๕ บรรทัดที่ ๔ (แถวหลัง) คำว่า “สีบโท ชาติ พิษยมงคล” ให้แก้เป็น “สีบโท ชาติ พิษยมงคล”

แจ้งความสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง พระราชทานเหรียญราชการชายแดน ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา